

ERC, 2020...

«Quan s'acabava el segle passat Esquerra, a punt dels 65 anys, en comptes de jubilar-se es va reencarnar en ella mateixa. I ara, més madura, pot i vol tornar a ser hegemònica»

Les persones no es reencarnen; però algunes organitzacions sí. L'atenció prestada a ERC i a la seva direcció durant els dies del canvi d'any apunta a les converses prèvies al debat d'investidura al Congrés de Madrid. És ben lògic. La posició d'ERC determinarà la possibilitat d'un govern de coalició d'esquerres PSOE/Podemos a Espanya. I l'aritmètica parlamentària li proporcionarà la possibilitat continuada de fiscalitzar els pressupostos i les polítiques d'aquell govern.

De fet, els vots del grup d'ERC poden/podran falcar les polítiques d'esquerres i les accions de més contingut social a tot l'estat. Per això, a banda de la relació amb el PSOE, és fonamental també la relació que es pugui establir entre ERC i Podemos/Comuns en els diversos escenaris on coincideixen.

Mentrestant, ERC ha acabat el procés congressual intern sense escarafalls ni lesions internes. El 28è Congrés ha estat important des de molts punts de vista. Ha refermat el lideratge intern d'Oriol Junqueras i de Marta Rovira, malgrat la seva situació excepcional. Un lideratge personal i també polític. El gener de 2018 va ser Junqueras, immediatament després de les eleccions imposades sota el 155, el primer a assenyalar que calia fer valer la majoria independentista al parlament, constituir Govern, i procurar fer una política conseqüent amb els principis i valors que el republicanisme independentista representa i vol fer efectius.

2018 i 2019 han estat dos anys plens de dificultats per la repressió i l'escapçament de l'independentisme, per la guerra bruta de l'estat i els seus aparats, per la constant intoxicació mediàtica. I també per les discrepàncies entre els dos principals corrents de l'independentisme a l'hora de diagnosticar que havia passat, avaluar la nova conjuntura i dissenyar l'estratègia a seguir.

El Congrés d'ERC ha mostrat que, a l'interior de l'organització republicana, ja no hi queden pràcticament brots d'essencialisme ni de concepció religiosa de la política i de la nació. Que el partit s'ha fet molt més transversal i divers socialment i culturalment; i que s'assembla cada dia més a la transversalitat i diversitat del país. Que hi ha una unitat interna absoluta al voltant de la prioritat de construir una majoria social ampla per la República com a expressió i via per a la transformació del model econòmic i social. Que començar a construir la República vol dir anar implantant a tort i a dret una única ciutadania compartida, amb igualtat de drets i deures; combatre les desigualtats i les discriminacions; i assumir que la identitat personal és electiva. Que partir de la realitat és imprescindible, que l'anàlisi ha de ser permanent, i que el pragmatisme no pot distreure'ns de la perspectiva i l'ambició dels objectius que aquesta generació es proposa.

El 28è Congrés, iniciat l'estiu i culminat el dia 21 de desembre a l'Auditori del Fòrum, ha suposat també la consolidació de nous lideratges. Una generació sencera de dirigents ha estat violentament apartada -fins ara- de la primera línia política (presó, exili, inhabilitacions, persecució judicial). Una sotragada organitzativa i emocional. No deu haver estat fàcil mantenir les lleialtats a la direcció represaliada i, al mateix temps, prendre el relleu en moments de tanta complexitat i de necessari reajustament de la línia política.

El temps donarà millor perspectiva per jutjar com s'han fet les coses, però l'ambient general al Fòrum era de reconeixement dels esforços de tothom. L'atmosfera no indicava eufòria ni urgència, sinó una cadència de tranquil·litat, confiança en les pròpies forces i determinació. Prou per poder encaixar sense preocupació les barrinades d'alguna secta pura i les excrecions més incontinents

de les xarxes.

Treball militant. Compromís personal, cadascú i a cada lloc. Respectant tothom, amb el màxim rigor i humilitat possibles. Raonar, argumentar, provar de convèncer. Escoltar, ser permeables, aprendre. Anar on encara no hem anat. Parlar amb qui encara no hem parlat. I sí: eixamplar i compartir tant com puguem la majoria en construcció.

L'ERC del 1931 va sobreviure amb dificultats a la violència franquista i li va costar molt adaptar-se al marc polític del 1978. Però quan s'acabava el segle passat, a punt dels 65 anys, en comptes de jubilar-se es va reencarnar en ella mateixa -rejuvenida- i en els grups socials hereus dels originaris. I ara, més madura, tot i els entrebancs, pot i vol tornar a ser hegemònica.